

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ НА ДЕПУТАТИТЕ
НА ТРУДЕЩИТЕ СЕ И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XI, бр. 114 (636) Търново, четвъртък 22 септември 1955 г. Отд. бр. 20 ст.

В ИМЕТО НА МИРА

Съобщение на Министерския Съвет

Правителството на Народна република България, като взе предвид, че в международните отношения, особено след Женевското съвещание, е настъпило известно намаление на напрежението, и въодушевено от желанието да съдейства за по-нататъшното подобряване на международното положение, за укрепването на мира и доверието между държавите, в това число на мира и доверието между страните от Балканския полуостров, реши до 31. XII. 1955 г. да намали числеността на въоръжените

сили на Народна република България с 18,000 войници и офицери.

Средствата, които се освобождават от намалението на въоръжените сили, ще се използват за строеж на жилища и за други културни и благоустройствени мероприятия.

На освободените от войската ще се осигури работа в промишлените предприятия, учрежденията и в селското стопанство

СТЪПКИ КЪМ ТРАЕН МИР

По моя преценка значението на Женевското съвещание е огромно. Историата едновременно ще ознаменува този светъл лъч на надежда за мир и по-шастливо бъдеще, а народите заслужено ще възпят мъдростта на участващите в него. Неоспорима последица на това съвещание бяха преговорите в Москва между правителствените делегации на Съветския съюз и Германската федерална република. Всеки честен човек проследи с жив интерес хода на преговорите, защото те наистина имаха за цел да допринесат за намаляване на международното напрежение и постигане на целта си.

Усилията на Съветския съюз да се нормализират отношенията между него и Германската федерална република успяха. Установени са дипломатически отношения и в скоро време ще започнат тър-

говски преговори.

Нека се надяваме, че женевският дух, успешно завършил преговорите, договорът на Съветския съюз и Германската демократична република, ще разсеят военнотолковни страсти на някои държавници от западните страни.

У нас никой не говори за война. На всички е известно, че тия

дни Правителството реши да намали числеността на въоръжените сили с 18,000 войници и офицери.

Всичко това ни вдъхва вяра. Светът стъпка по стъпка върви към желаното омилотворяване.

Иван Ганчев АБАДЖИЕВ
работник — машинист при ф-ка „Балкан“ — Търново

С ПО-ГОЛЯМА УВЕРЕНОСТ В УТРЕШНИЯ ДЕН

Постъпките, които направиха съветските ръководители за намаляване на международното напрежение, дават своя плод. Те са ценен принос за укрепване делото на мира и за хората на труда. Ние трябва да се радваме и да про-

дължим мирния си гравитен труд. Съветският съюз след намаление на въоръжените сили направи нови стъпки за намаляване на напрежението и недоверието и създаване атмосфера на увереност в утрешния ден, за взаимно опознаване и сближаване на страните, за разширяване на икономическите и културни връзки — единствения път за укрепването на мира.

Енчо Кътарсков
леяр, „Най-добър в професията“ във ф-ка „Вагрия“ — гр. Павликени

Монголски народни артисти в Габрово и Търново

Завесата на Габровския народен театър се разтвора бавно. На украсената с държавните знамена и портретите на ръководители на НР България и Монголската народна република излизат облечени в ярки национални облекла монголски музиканти с народни инструменти.

Концертът на артистите на Монголската народна република, гостуващи в страната ни по случай седмицата на българо-монголската дружба, започна с песента „Родина Монголия“. Писват нежните звуци на непознатите инструменти, които разказват за земята и хората — строители на социализма в тази далечна братска страна. Сякаш виклац могъщите планини нахлули белоснежни калпаки, облечени със селест гори и опасани от сребристи реки, виклац необходимите степи със стада, китните села и градове с трудолюбиво и миролюбиво население, а над всичко това — чисто небе и мирен повет на волния вятър.

Нови за нас, но тъй близки и родни мелодии!

Трени в сърцата на зрителите предизвиква играта на младата балерина Дашдула, която с много емоционален страс и художествена изразителност изпълни красивия танц „Чулра“, „Тибетски танц“ и „Баятски национален танц“. С проникновени и сърдечност заслужила артистка на Монголската народна република и лауреат на премията „Чойбалсан“ певцата Цогзолма и тенорът Хайлов ява монголски, съветски и български песни, между които откъси от националната монголска опера „Сред печалните планини“, съвременната масова монголска песен „Железница“, студентската „Песен за майката“, „Далеко, далече“, „Хей, Балкан, ти ролен наш“, „Лувонски мом“ и др. Завидно майсторство на цигулки показа заслужил артист на МНР композиторът-цигулар Чулуи. Той изпълни своя обработка на народни напеви и руски класически творби.

Дълбоко художествено и идейно съдържание вложи Церендорж с песента и свиренето на народен инструмент „шанзе“.

Трудещите се от Габрово, за които са дошли да покажат младите вестители на съвременното монголско изкуство — дълбоко национално по форма и социалистическо по съдържание, с бурни овации, като многократно ги извикваха на бис.

След свършване на концерта, който се обвърна в ярка манифестация на българо-монголската дружба, монголските артисти бяха топло приветствувани от представителите на габровската общественост.

На 21 септември монголските народни артисти пристигнаха в историческия град Търново. Те бяха сърдечно посрещнати и приветствувани от гражданството. Вечерта в салона на читалище „Надежда“ изнесоха концерт. Търновската общественост остана възхитена от изкуството на мирния братски монголки народ.

НА СЕИТБА И ГРОЗДОБЕР!

НАСТЪПИХА СЕИТБЕНИТЕ ДНИ

Няма кооператор в с. Козарево, Г. Оряховско, който да не е убеден в предимствата на ранната сеитба. Всички знаят, че засят ли по-рано, добивите ще бъдат по-високи и стопанството ще стане по-богато, а кооператорите по-заможни. Затова тази година всички свободни площи навреме са подготвени за сеитба. В стремежа на кооператорите да засят бързо, решаваща помощ им оказват механизаторите от шеста тракторна бригада при МТС в Г. Оряховица.

Първи, на 20 септември започнаха сеитбата бригадите на Стефан Маринов и Върбан Георгиев. За увеличаване на добивите механизаторите засяха на стопанството площ от хиляда декара кръстосано. Предварително площите се минават с лопици и валащи за разбиване на почвата.

Приятна гледка изпълва околото, когато човек наблюдава как двете

редосеялки теглени от трактор „КД—35“ кръстосват безсинуния блок и всяка от тях поставя в земята по 10 кг семе на декара.

Старши трактористите Ж. Киров и Хр. Йорданов със своите помощници са в съревнование за по-бързо приключване на сеитбата. Само за 4 часа на 20 септември Ж. Киров зася над 100 декара, а Хр. Йорданов — над 70 декара, пшеница.

За извоюване на по-високи добиви през идната година, освен че се извършва кръстосана сеитба, площите предварително са наторени с по 10 кг суперфосфат на декара.

Кооператорите и механизаторите в с. Козарево дружно работят, за да приключат сеитбата на всички есенни култури до 5 октомври.

П. Тарасенков
наш спец. пратеник

СЕИТБАТА В ТЪРНОВСКА ОКОЛИЯ

На много места в Търновска околия вече започна сеитбата. Към 20 септември са засяти 785 декара пшеница, 1,082 декара ечемик и 1,579 декара ръж за зелено,

Трудово-кооперативното земеделско стопанство „В. Коларов“ в с. Обелинение зася 500 декара ръж за зелено и 250 декара пшеница; стопанството в с. Раданово — 400 декара пшеница; в с. Страхилово —

120 декара пшеница, 280 декара ечемик и 320 декара ръж за зелено; в с. Сашево — 332 декара ечемик.

Не изостават и селата Водолей, Никоп и други.

Към 20 септември в околията е извършена предсеитбена оран на над 92 хиляди декара площи.

Сеитбата навлиза в решителни дни.

СВЕДЕНИЕ

за хода на съревнованието между околията на окръга по изпълнение на селскостопанските задачи към 20. IX. 1955 година.

О К О Л И И	Силакиране		Дълб. есен. оран	Прелесте-на оран	Обеззараз.сем.		Освобод. площи от				Заста ръж за зелено
	0/0	0/9			0/0	0/0	0/0	0/8	0/0	3зх. цвекло	
Габрово — селска	55.5	100	5.7	60.8	68.5	2.9	29.5	—	0		
Габрово — градска	—	97.8	28.3	46.7	0	4.4	34.4	—	—		
Г. Оряховица	92.7	83.1	35.8	43.6	32.7	8.7	35.2	40.1	0		
Дряново	97.7	96.8	25	66.9	64.4	7.2	37.9	—	10		
Елена	114.4	100	34.2	28.3	7.1	15.6	44.4	0	0		
Павликени	111.3	86	32.5	11.2	8.9	12.1	56.2	65.4	16		
Севлиево	58.3	86.2	33.1	73.8	38.6	4.6	84.1	—	2.1		
Търново — селска	93.9	87.7	37.8	65.7	69	13.2	43.3	56.3	13		
Търново — градска	—	100	32.8	5	1.8	9.3	35	—	0		
Общо за окръга:	97.8	87.7	33.2	47.7	39.1	9.8	47.8	54.3	8.6		

ПРЕД НАЦИОНАЛНОТО СЪВЕЩАНИЕ ПО ПРОМИШЛЕНОСТТА

ВСИЧКИ СИЛИ ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ПЛАНА И ОБЕЩАНИЯТА!

Предаване на опит

Постоянният ударник и „Най-добър в професията“ от ф-ка „Първи май“ — Търново др. Анастас Иванов Димитров предава опита си на младия работник Иван Колев. Последният бързо усвоява работата на опъвачна машина.

Снимка: П. Тарасенков

Нарастват темповете

С красиви дела навлязоха в дванадесетата годишнина от победата на 9 септември 1944 г. работниците от жогарската ф-ка „Петко Денев“ в с. Априлово, Габровско. На 12 т. м. те изпратиха радостна вест на Родината, че предсрочно са завършили производствената си програма за деветте месеца на годината. За сметка на месец октомври вече са произведени повече от 4,000 броя различни джебни ножчета, 200 броя ножички за бродерия, 150 дузини сервизни ножове и др. стоки за широко битово употребление. Наистина добро начало.

Победата раздуха с нова сила огъня на социалистическото съревнование още в първите дни след Девети септември. Не само че не спадна производствеността на труда, достигната в деветосептемврийската надпревара, но тя рязко отскоча нагоре всеки ден. Монтажистът Величко Донков в чест на 11-та годишнина на Девети септември постигна 212 на сто из-

пълнение на личната си норма, а от 11 до 17 т. м. той всяка смяна дава по две и половина норми. На 53 лева възлиза вече неговото дневно парично възнаграждение! Христо Анчев — шлайферист, носител на значката „отличник“ изпълнява нормата с 22 на сто повече, отколкото само преди десетина дни. Отличникът пресрор Деню Радев достига 220 на сто срещу максималното му постижение в деветосептемврийските дни — 175 на сто.

Рът на производствеността на труда отбелязват почти всички работници. С това се обясняват растящите темпове на производството във всички бригади. Ярък пример е монтажната бригада на Христо Йонев, която сега за всеки 8 часа сглобява повече от 100 броя ножчета и ножове, повече отколкото преди Девети септември.

И към пестеливото разходване на материалите колективът е изострил своето внимание. В първите следпразнични дни тук са избрани и сортирани над 1,000 кг опол-

ГРОЗДОБЕРЪТ ЗАПОЧНА

Както други години, така и тази кооператорите от с. Лесичери, Павликенско се грижиха своите за лозята си. Те ги ораха три пъти, ръсеха ги 6 пъти, навреме ги вързаха и филизираха. И сега грижите им се възнаграждават богато.

Още на 12 септември бе натоварен първият вагон грозде за износ от сорта „Болгар“. Сега всекидневно се товари по един вагон. Брането се увеличава.

В блоковете по лозите тежнеят едри и сочни гроздове, които кооператорите бързат да приберат.

Асен Топчев, дописник

ПЪРВИТЕ ТОНОВЕ

Тази година кооператорите от ТКЗС в с. Б. черква, Павликенско положиха по-големи грижи за лозята. Въпреки честите валежи те бяха опазени от перноспората. В резултат на това кооператорите се радват сега на богата гроздова реколта.

На 15 септември първа започна беритбата на грозде за износ от сорта „Болгар“ бригадата на Георги Михов. Шесто и четвърто авена набраха за няколко часа 2 тона грозде. Беритба започнаха и останалите бригади.

Петър Н. Иванов, дописник

ГРОЗДЕ ЗА ИЗНОС

Благодарение упорития труд на кооператорите и кооператорките от с. Стамболово, Павликенско гроздовата реколта е напълно запазена. Жълтеят се вече големи хекалирани зърна от сорта „Болгар“.

От два дни стопанството е усилен гроздобер. Бере се грозде за износ в прясно състояние за Съветския съюз, срещу което ще получим необходимите за народното стопанство машини. В тези дни 60 кооператорки почистиха и наредиха 1,180 шайги грозде. Особено се отличиха Величка Тодорова, Ганка Пенкова, Радка Йв. Тодорова и други.

Стоян П. Шишков, дописник

ВЕРЕН СТРАЖ НА МИРА

На 23 септември българският народ ще чествава единдесетата годишнина от създаването на своята свилна рожба — Българската народна армия. Този празник трудещите се чувстват със законна гордост, защото в борбата за построяване на социализма, за национална независимост и мир те имат своя въоръжена сила, която е способна да защити от чуждо посегателство спешените и непокосените граници на Родината, да защити мирния и създателят труд на гражданите в Народна република България и да отстои великото дело на Девети септември.

Началото на действително народната по цели и задачи армия се корени в първите дружини на въстаниците, в огъня на първото антифашистко въстание в света — 23 септември 1923 година, от което изминаха вече 32 години.

Истинска нова, народна армия, наследява революционния пламък на септемврици, се създаде в исторически дни на Деветосептемврийското въоръжено народно въстание 1944 г., когато българският народ събори фашистката диктатура и взе властта в свои ръце.

Като основа на тази армия станаха народосвободителните войски, революционно настроените войнички млади, влезлите се в нея 40,000 доброволци — членове на Партията и РМС — участници в бойни групи, както и обединяващата роля на помощни командирски институти.

Дълбокият революционен прелом в обществено-политическия живот, който стана в нашата страна, се отрази и на армията. Измениха се характерът, задачите и предназначението й. Тя стана армия от нов, социалистически тип, армия не на агресията, шантажа и робството, а армия на мира и дружбата между народите. Тая нейна прогресивна и миролюбива същност се крие дълбоко в нашия демократичен обществен строй, в докрай последователната миролюбива политика на Българската комунистическа партия и Народното правителство.

Създадена като опора на работниците и селяните в укрепването и разширяването на диктатурата на пролетариата, тя се различава коренно от старата царска армия и от армията на капиталистическите страни. Въоръжените сили на буржоазната държава са опора, инструмент за подтискане на трудещите се и за запазване господството на буржоазното малцинство.

Възпитавана от Партията и Народното правителство в чувство на последователен пролетарски интернационализъм и безпеделна преданост към нацията и уважение към всички миролюбиви народи, нашата армия няма за цел да загубва чужди земи, да подтиска други народи, да граби и убива населението на съседните или други държави. Нейната главна и основна задача е, и ще бъде, да стои на буден страж за националната независимост и мира. Такива са интересите на нашия миролюбив народ. Такива са и задачите на българските въоръжени сили като неразделна част от този народ.

Демократичният и миролюбив характер на Българската народна армия е корени дълбоко и в системата на комплектуването на войската. Нейният режим и командиен състав се набира

само из средата на трудещите се работници и селяни и народната интелигенция. Командирите от нашата народна армия, голяма част от които участваха активно в извоюването на деветосептемврийското дело, също така носят дълбоко в гърдите си въздвиганията на своите братя от фабричните и мините — за мир и национална независимост.

Миролюбивата същност на нашата армия се крие и в нейната дружба с армията на всички демократични страни, начело с непобедимата Съветска армия. С тези армии я свързва миролюбивият договор за дружба и взаимомощ, подписан във Варшава през настоящата година. Създаването на обединено командване, начело с прославения в боевете маршал на Съветския съюз — Колев, правят нашата армия още по-силна и още по-сигурен страж на мира и националната независимост.

Миролюбивата същност на нашата армия обаче няма нищо общо с буржоазния пацифизъм. Бойците и командирите знаят, че най-добре ще защитават мира и националната независимост, когато повишават своята бойна и политическа подготовка, когато изострят своята бдителност.

Своята единдесетгодишнина Българската народна армия, бойците и командирите от всички части, подразделения и родови войски посрещат с големи успехи в усвояването на непобедимото съветско военно дело и богатия опит на Съветската армия. Нашата армия отчита пред своя народ като своя гордост хилядите отличници по бойната и политическа подготовка, снайперисти, майстори на точния и бързия изстрел, десетки подразделения — отличници без извънредни прозрения и груби нарушения и дисциплината и вътрешния порядък. Своя голям празник Българската народна армия посреща с още по-голяма сплотеност около миролюбивата политика на Партията и Правителството с повишена политическа съзнателност и преданост към народа и неговото социалистическо дело.

Денят на Българската народна армия съпада със съблението на Министерския съвет за неговото решение да бъде намален до края на 1955 година числеността на въоръжените сили на Народна република България с 18,000 войници и офицери. А това е ново блестящо доказателство за миролюбивата политика на българския народ, последователно осъществявана от Българската комунистическа партия и Народното правителство.

18,000 войници и офицери, възпитани в редовете на Българската народна армия, ще се вляят в редовете на трудещите се в градовете и селата, като смели строители на социализма и последователни борци за мир.

Българският народ може да бъде спокоен, може още по-упорито да изпълнява директивите на VI конгрес на Българската комунистическа партия и още по-уверено да разчита в борбата за мир и строителството на социализма на своята свилна рожба — Българската народна армия.

Женевският дух на разбирателство между народите дава своите плодове и осигурява още по-спокойна атмосфера за мирен творчески труд на стража за охраната на който стои Българската народна армия.

Вс. Пурел
сб. кор. на „Борба“

11 ГОДИНИ НАРОДНА АРМИЯ

ПРОСЛАВА НА НАРОДНАТА АРМИЯ

Тяй както от древно семе се ражда
огромен, нестрясан от бури бор,
от вихрите в меката почва засаждан,
и стига до синия ведър простор,
в подмолност и слава през двайсет и трета
роди се и ти в наште гори и живя —
Бойчиновци помни как в бой с враговете
червеното знаме ти гордо развя.

За смела разплата народът встанал,
във твоите колони се стече отряд,
и огнена буя разтърси балкана —
повлече към гроба вековния гнет.

Настръхнал, уплашен за своите богатства,
платени убийци ни прати врагът,
и двайсет години след боя злоразства,
обсипва със хули геройската смърт.

Бе стъпана нашта развихрена младост.

Но както след зимата пролет цъфти,
безсмъртна остана в народа изстрада

свс нашата Партия, армия, ти.

И твоята сила растеше всечасно,

от изток изгряваше яркият ден. —
И нещо красиво, велико и властно
затопляше с радост живота смразен.

Отряд след отряд партизани изпълни
суровите нощи с народната мст —
и рухна терорът — и волност изкълпи
през славната есен над топлата пръст.

С фашистките орди в борбата епична
калена е твоята могъща ръка
и в строя ти лиша партийност челична,
любима и храбра народна войска.

Във твоите колони готовност пулсира,
С димитровска храброст са твоите бойци.

На тебе народа в борба се опира
и с песни те славят днес нашите певци.

За твоето знаме, за твоята слава,
която за честтава днес ни събра,

за делото, що ни за подигн слотжава.

Бойци, командири, да викнем — ура. . .

Крум ПЕНЕВ

БОСТАНЪТ НА ДЯДО ПЕТЪР

Встани от шосето за Братово, зад зе-
лената стена на царевичата, се гущеше
малкият бостан на дядо Петър. Само това
парче край канала на водния синдикат за-
държа за себе си старецът. Останалата
земля той бе дал в братовското кооперати-
вно стопанство, където работеше малкият
му син.

Мистото наистина бе хубаво, но златни-
те ръце на дядо Петър го бяха направили
като китен оазис сред равното Братовско
поле. Още от млади, след като се ожени,
той ходи чак до пловдивския разсад-
ник, избрал пет ябълкови дръвчета и ги
посади тук. Двете дръвчета, кой знае за-
що, изсъхнаха, но останалите хваняха
здрави корени и след няколко години за-
почнаха да раждат едри кехлибарени ябл-
ки. По-късно, когато прокараха водата,
дядо Петър вместо синурен камък бола
край самия канал две топки. Топките
растяха стройни и хубави и радваха ду-
шата на стопанина. След време селяните
нарекяха това място „Тополкиното“.

На „Тополкиното“ дядо Петър открива
време садеше бостан.

— Една коприва място е — казваше той
на съседите си — с какво друго да го
сееш! Пък и дечурлигата обичат пусти-
те му дини.

Годишните минаваха. Търносините очи на
дядо Петър загубиха предишния си блясък.
Буйната му някога коса побеля, здравите
му работни ръце започнаха да потреп-
ват, смекнаха.

Старецът беше към края на живота си.
Той оставяше добра смъна — двайната
си синоне Къню и Трифон. Наистина Къню
отиде в града да се бори с машините,
стана шопер. Негов заместник тук, на се-
ло, беше Трифон, но и той се залови със
селските работи — направила го брига-
дир в стопанството. Башиното сърце
обичаше едновременно и двамата, гореще се с
тяхната работност.

Макар и твърде малко сили да му бяха

останали, дядо Петър не можеше да стои
без работа. Неговото любимо място беше
„Тополкиното“.

Тая година се случи бекетелня. Житата
на стопанството бяха избуляли високи, с теж-
ки класове, Слънчогледът, царевичата и де-
тините дудеца от изобилната влага и топлина.
Преди жътва дядо Петър потегна из-
търбушената от ветровете сламена колица
в бостана и се пренесе в нея. Ластуните,
протегнати един през друг, покриваха зе-
мята с весела зеленина. Посипаните със
сребърни прахчета дините се приличаха на
слънцето и едреха, сякаш с часове. За
вършитата старият стопанин се надяваше
да изненада и заравля кооператорите с пър-
вите дини.

Такова плодородие дядо Петър не беше
виждал от много години. Надвечер, след
залез слънце, старецът сядаше край то-
пките, палеше чугунената си луличка.
В тези часове той обичаше да се рови в
далечни, полузабравени спомени. Голям
плод, спомни си той, имаше в годината, ко-
гато се роди вторият му син — след Бал-
канската война. А после отново войни,
запустение, бирнически обир, вечен не-
домък и глад. От добро ли умря стопан-
ската му. . .

Сега сърцето на стареца трепкаше ра-
достно. Само една мисъл го тревожеше —
да не би да се случи някоя пакост, я град
да падне, я нещо друго да похаби хуба-
вия плод.

Една вечер, като се връщаше по шосе-
то със заматан на гърба празен човал,
близо до „Тополкиното“ гледа: под Елен-
кината могила — светлина. До него стигна
говор, бръмчене на мотор и някакъв друг
неразбирим шум. „Войници“ — рече глас-
но старецът. Той спря и се услуша. След
малко се чу тръба, дружен вик, песни.
„Войнишки лагер“ — повтори убедено той.

Стопанинът забърза към колибата. Огле-
да набързо бостана, но като не можа да
види промяна, затършува с ръце, за да

провери дали е
на мястото си
най-едната диня
в долината край.

Нея бе нарочил

за големи си син в града. Като я напипа,
старецът въздъхна облекчено: „Не са
и валили“.

Дядо Петър се прибра разтревожен в
колибата. „Язък за дините“ — токуха-
ше се той, като се завинаше с чергата. В гла-
вата му напираше само една мисъл, слу-
шана много пъти през живота му, изпита-
на и проверена — където стъпи войнишки
крак, тревя не кълне.

Този мисъл го посети за неговия вой-
нишкият преди много години, за тежкия
войнишки живот през време на двете вой-
ни, в които бе участвал. „Какво тегло,
каква мъка! И то за какво — за парските
шуротини. . . Сега поне войската си е на-
ша, на народа. . .“

Дядо Петър си говореше така,
като се даваше в старческата си кашлица.
Накрая той прекари бостана. „Да ялат
момчетата — наши са!“ С тая мисъл ста-
рецът се унесе в сън.

Събуди се към полунощ. Луната, сплес-
кана като зрял палец, светеше с мъжидва
светлина, Дядо Петър чу шумолене из бо-
стана. Стъпки. Старецът отгатна — двам-
на са.

— Трябва да побързаме — чу се глас
откъм ябълките.

— До разсъзване ще свършим — отго-
вори другият.

Постепенно стъпките отшумяха към
шосето. Дядо Петър не стана, но не можа
да заспи повече. Беше прекалял бостана и
вс пак му беше криво.

Налягаша се рано — рано. Едва се за-
оряваше. Щом излезе пред колибата, ста-
рецът ахна — дините и ябълките стояха
непокоително — сякаш още повече наедри-
ли от блестящите капчици на утринната
роса. На старите ябълкови дръвчета ста-
рецът видя завързани две червени жици.

Те изляха от войнишки лагер и минаваха
през шосето. . .

Гледай ти — промърмори той. — Чуд-
ни момчета, нищо не пипали. И от ябъл-
ките не са си откъснали — личи!

Минаха няколко дни. Войнишките копаха
окопи из стърнището, шумуваха Еленки-
ната могила, викаха „ура“. Цялата местност
се окви, изпълни се с гласове, с гърме-
жи и песни. Войнишките често прекосваха
бостана, но нито един от тях не посегна
към плодотелите. Дядо Петър престана да се
страхува за бостана, но все още не може-
ше да проумее това поведение на войни-
ците. Трябваше да преживее още едно из-
питание.

Всика неделя старецът ездил до село
за храна и топузи. По стар являк
дядо Петър ходеше голотел. Оредаците
му дълги коси се белееха осветените на
много слънце и може би за това никои
селани му викаха на шега „свети Петър“.
Беше вършитено време. Старецът оста-
ви бостана и се запъти с овехтала си
торбичка към село. Из къра имаше жива
душа. Като се изкачи с разтреперани но-

На снимката: Доброволците Неделчо Станчев — партизанин от Севелиевския отряд и Бойка Ц. Данчева — на път за фронта — 1944 година.

зе на хълма, той дочу буметено на две-
те вършини. От няколко дни кооперато-
рите бяха хвърлили всичките си хора за
бързото прибиране на тежкото и обилно
зърно. „Сигурно никой няма у дома“ —
помисли старецът и се запъти към все-
странката. После спъри към къщи и си
взе каквото му трябваше. Докато се на-
кажи да се върне, слънцето беше залезало.
Пое по тесния страничен път. На
завоя, до зеленчуковата градина на ко-
оперативното стопанство, дядо Петър по-
сегна — хем да си почине, хем да опита
новия топуз. Тъкмо запали луличката и
отвляд зявоя се зачу скрибуване на
тежко затворена кола. „Карат снопи.
Кой ли е заксялня толкова“ — помисли
си старецът и се налягаша да види по-добре.
Беше Киро Попов — стар селски изедник,
бивш кмет.

— Много си заксялня, Киро-о-о — под-
викна му дядо Петър. — Хората овърза-
ха и забравиха. . .

Старият кулак се усмихна злобно под
нахлуения до очите капак и изтърси:

— Ти, Петре, не бери грижа за месец,
знам си аз работата ами. . . тичай, че вой-
ската ти обра бостана. . . Ако завариш
една диня за семе, пак добре ще бъде.

Дядо Петър го погледна слясно и попита:

— Ами ти видя ли. . . таковото. . .
— Видях ами! Товарът се, че замина-
ват и току вържат в камиона от твоите
меленици. Бързай! . . .

Колата отмина и остави забъркани ста-
рец сред прахотика. Толкова дни стоаха и
не пипаха нищо, та сега ли ще вземат. . .
Но защо пък Киро ще го лъже? . . .

Старецът влигна в борбата и запрати из
пътя. „Че какво — възможно е, войска е
това“ — мислеше той.

Край бостана наистина бяха се накупчи-
ли войници и нещо шетаха. На шосето
бръмчеше камион. Момчетата се стя-
гаха за път — нямаше ги платките, жи-
ците бяха откачени от дърветата. Група
войници засичаха изкопаните в стърнище-
то окопи. Постепенно погледът на старе-
ца се промиса. Той се пласна ядосано по
челото.

Изляга ме това чук проклето и аз. . .
Така за белите ми коси! Та това си най-
добрият, истинският плазач на имота ни. . .
Това е то народната армия! . . .

Почервенял от умора и срам, старецът
тръгна към колибата. Една внезапно по-
явила се мисъл забави крачките му. По
старческото лице излязаша от години,
пробива ласкава усмивка. Дядо Петър из-
вади от джобата стара кофурка и като се
превръщаше в дъщерята, частни към до-
лината му син дини се приличаха на слън-
цето, едра и тежка като прасе. Стопанин-
ът огряла ластуна, подари динята на корема
си и със сугуба усмивка тръгна към мла-
дия офицер до камиона на шосето.

Любомир РОБЕРТОВ

В съвместната борба укрепна бойният съюз

(Спомен)

Партийна организация в с. Му-
сина, Павликено учредихме още
през февруари 1919 г. В състава
й влизаха 15—20 редовни партий-
ни членове, които бяха твърде
дисциплинирани. Много пъти чле-
новете на цялата организация ра-
ботиха по три—четири дни, тъй
наричаните тогава „Червени дни“,
за в полза на железничарската
стачка 1919—1920 г., за гладува-
щите руски деца, за набиране
средства за Партията и за други
нужди. Като строителен работник,
тогава работех в село.

На 21 септември 1923 г. рабо-
тех с другарите си на къщата на
Димитър Цонев — „бирника“. Към
5:30 часа след обед, дойде при
мен другарят Ангел Грънчаров от
гр. Търново. Той съобщи, че Пар-
тията има решение за масово въ-
оръжено въстание. За да ме увери,
че е изпратен от околийския ком-
итет на Партията, предаде ми
едно писмо, от което наистина
личеше, че е куриер на ОК на БКП
в Търново. Той ми съобщи, че
въстанието ще се обяви на 23 сеп-
тември и възложи да организи-
рам въстанието в Мусина.

На следващия ден — 22 септе-
мври се срещнах със сдружения зе-
меледец Христо Петров Моно-
вски. Съобщих му за решението на
Партията и поставената ни зада-
ча. Заедно решихме още същия
ден да съберем комунистите и
най-верните земеделци на местност-
та „Гръстенищата“. Към 9 часа
вечерта на уреченото място се
събрахме около 50 — 60 души.
Присъстващите бяха донесли
7—8 пушки. Разяснихме решени-
ето на Партията за народното въ-
стание и избрахме революционен
комитет. В състава му влязоха
другарите: Христо Добрев и Ко-
сто Петров — комунисти и Хри-
сто Петров Моноовски — земеделец.

Веднага след това се отправих-
ме към общинското управление.
Там обезоръжихме общинските
агенти и ги арестувахме. Револю-
ционният комитет пое властта.
Обезоръжихме и други властници,
от които взехме още 14 пушки.
Революционният комитет изпрати

една въоръжена „тройка“ до съ-
седното село Емен, със задача да
занесе писмо до партийния секре-
тар на тамошната организация др.
Лазар Йорданов. Същата „трой-
ка“ имаше задача да обясни лич-
но на другарите от с. Емен, че
ние в съюз със земеделците сме
въстали и установили работни-
ческо-селска власт. Задължихме
другарите от „тройката“ да под-
помогнат еменчани при завзе-
мането на властта в селото.

Още в ранни зори на 23 сеп-
тември ние обезоръжихме още 16
сговористи. Към 10 часа преди
обед свикахме общоселско събра-
ние, което прерасна в митинг.

Към 4 часа след обед, пред
о б щ и н а т а пристигна запъх-
таня от силна умора баба Дочо-
вица Петрова. Тя съобщи, че в с.
Русалия пристигнали войници и офи-
цери, които де кого срещнат арес-
туват и бият. Заловен бил и на-
шият куриер, изпратен в с. Ру-
салия. Този неочаквана новина ни
разтревожи. Събрахме се и дока-
то да обмислим плана за действие,
картечници и пушки започнаха да
гърмят от към източната част на
селото. Напуснахме без съпротива
селото.

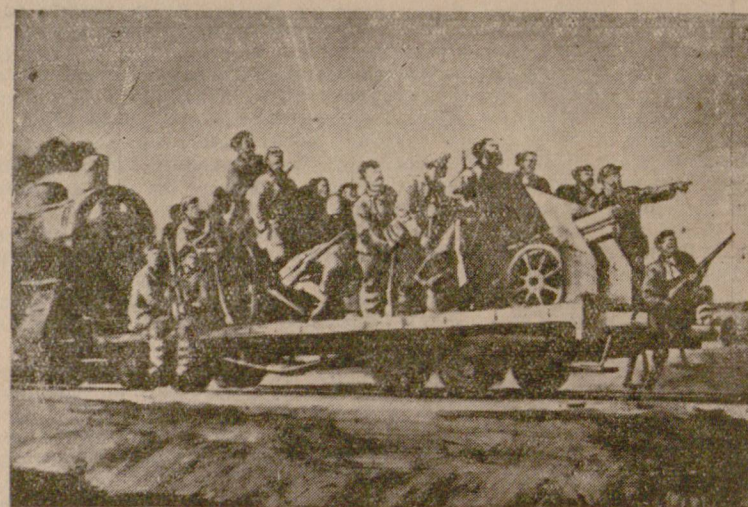
На следващия ден дойдоха ня-
колко камиона с войници, залови-
ха ни и ни откараха в Търнов-
ската казарма.

Там ни подложиха на нечуван
побой и зверска инквизиция. Дру-
гарят Христо Петров почина на
място с разбита глава и премазана
от бой гърди. В помещението
на една от ротите, където бяхме
арестувани, се чуваха охкания и
стенания. Почина от нанесения му
побой и др. Христо П. Моноовски.

След едномесечен арест, всички
ни изпратиха в затвора. Фашист-
кият съд определил по 15 години
строг тъмничен затвор на тримата
членове от революционния комитет
в с. Мусина.

Така комунисти и земеделци с
кръвта си здравихме и укрепих-
ме бойния съюз в борбата про-
тив кърватвата тирания.

Христо Д. ВЪРБАНЧЕВ
с. Мусина, Павликено

Отредът на поп Андрей през септември 1923 година

Худ. Б. Ангелушев

Син на септемвриец

РАЗКАЗ

от Бончо НЕСТОРОВ

До плета на крайпътната къща бе се
свила млада жена и се вълнуваше с при-
мряло сърце. В далечината ехтах топовни
гърмежи. Нощта беше звездна, но тъмна.
Луната се бавеше да изплавя от мрака и
освети полето. Страшно мъчание при-
скаше селото, сякаш беше напуснато. . .

Изведнаж тя чу набулзано шум, тежко ди-
шане — и подскочи. Един човек се влече
в прегоредите ластери.

— Григоре! — извика жената и чер-
ният шал се смъкна от главата ѝ. —
— Шит — процеди той през напука-
ните си устни.

Жената хвана мъжа си под мишницата
и с мъка го вывляча в къщата. Когато за-
пали лампата и видя ръцете си — една бе
припаднала. Ръцете ѝ бяха кървави. Тя по-
гледна Григор, който лежеше полумъртъв
на постелята, и забави ужасните болки в
кръста си. Накладе огън в огнището, зака-
чи бакра с вода. Пламъците осветиха
стая, измъкнаха от полумрака восъчните
лице на мъжа, окървавените му войнишки
дрехи. . .

Нема време Младена да измие раните на
мъжа си. На пътя изчакваха конски копита
и пред къщата сира кавалерийски взвод.
Висок, тънък подпоручик с пистолет в ръ-
ка се спуска към вратата. Жената стоеше
на вратата с разперени ръце като орацла.
Подпоручикът опипа с очи издутия ѝ ко-
рем, подмигна, после силно я блъсна
навътре.

От вика ѝ Григор се стресна и бавно
поотвори очи. Стаята бе изпълнена с хора,
които се поклашави, издължаваха се. Едва
успешае ударите на сърцето си, но пак
разпозна кои бяха те. Три дни той бе
воювал срещу тях като въстаник. И ето
сега бяха нахлували в къщата му. Мислята
му се избури и Григор светкавично си
припомни събитията през тези дни. Той
беше на пост извън града, когато пропу-
каха първите пушки и веднага се присъе-
дниха към въстаналите селяни. Отначало
побеждаха, но после врагът се окопоти,
набра сили и ги разбля. Една минута го за-
ри, а когато се свестил, той видя над себе си кърва-
сало войнишко лице. Блесна на слънцето
моя. Извика с нечовешки глас и след то-
ва всичко изчезна пред очите му.

Снопче светлина затвори очите му и
прекъсна мисълта.

— Кой си ти? — изсъска подпоручи-
кът над него, като движеше насам-натам
електричното фенерче.

Григор се задъха и отвори очи. Почу-
ствува крапичата си изстиянали, чужди. Не
искаше да се лъже — животът му свър-
шаваше. С последната светлина на очите
си той потърси жена си. Едва я забеляза
до загълмалото огнище и няколко мига я
гледа напрегнато. Сякаш се мъчеше да ѝ
внуши да бъде твърда заради живота, кой-
то носеше под сърцето си.

Оново чу съска на подпоручика. Тога-
ва Григор се пообърна към него:

— Септемвриец! — хвърли той един-
ствената дума в лицето му.

— Комунист! — изрева подпоручикът и
сочи върху гасещия востанък.

Петте позасъсхали рани на Григор се
разтвориха и от тях бликна алена кръв.
Тя беше последната му крв. Озвереният
офицер не слезе, докато въстаналите
не разпериха мъртви ръце. Младена
извика, спусна се срещу убиеца, но кра-
кът ѝ се подкоси и тя се струполи до
постелята с посянато лице. . .

Призори от крайпътната къща се раз-
несоха продължителни писци. Две съсед-
ски жени изкопчаха на пътя, спогледаха се
и бързо се втурнаха в къщата.

Задени се, когато сред ужасни болки и цяла
плуналица в студена пот Младена роди не-
домосено дете. Тя се мъчаше до огнището
и мълвеше:

— Мене оставете. . . Гледайте сина му. . .
Ного спасявайте. . . Защо ми е моят живот,
пуст да опустее. . . Григоре, дойди! Моят!

Настрана от портала, до болливата тел,
една селянка с черна забрадка продължи-
ваше се прощаваше със сина си. Младена
изпращаше Григор в казармата. Нямаше
както да му каже повече, но държеше ръ-
ката му и не го пускаше.

И други майки и бащи бяха дошли да
изпратят синовете си. Беше мъглив есе-
нен ден и нападнатите жъти листа лъщаха
от влагата. Тези козари хора се чернееха
на равнището пред казармата, а беше тихо
камо на погребение. Светът бе палнал във
война и майките с мъка се разделяха със
синовете си.

Младена гледаше сина си в очите и от-
ново преживяше деня, когато преди два-
сетина години бе дошла да съвровдава мъ-
жа си до същата тази казарма. Тя помне-
ше — тогава беше пролет, а аканците пред
портала бяха още ниски, но зелени и цъф-
нали. Григор стоеше до нея висок и сна-
жен, а тя млада невеста бледнеше и не
смееше да го гледа в очите. . . И не го ви-
да дядо Петър мал и силен чак до оная се-
птемврийска нощ. . .

Бабите не вярваха, че детето ще ожи-
вее. Бояха се и за майката. Но и двамата
оцеляха. Тя отгледа сина, но Григор, който
взе името на баща си, не израсна като не-
го. Ето той е едва колкото нея на височи-
на — слаб, леко прегръбен. За майката
Григор би бил още момче, ако не бяха
очите му — големи и сериозни като на мъж.

Заради него Младена не се ожени. Не
можеше да забрави и мъжа си, охкащ под
богущите на офицера. . . Учи сина си до
трети клас, после Горчо — както му ви-
каше — изхвърля от ръцете ѝ като
пличка. Кожарски работник бе станал в
града. Майката знаеше, че той си има при-
звела на име Яким, че майсторът му се кр-
звал бай Игнат. Само толкова. Тя не знаеше,
че с Яким те четяха книжки, а бай Игнат
ги водеше на събирания. На едно от тези съ-
бирания Григор чу да говорят за баща му.
Той беше срамелив момък, иначе би пи-
сал веднага на майка си — да знае и тя
както говорят за баща му — герой. Това
майката не узна, както не узна и други
работи от живота на своя син в града. . .

— Процавай, майко! — каза Григор и
се наведе да целуне ръката ѝ.

После все така усмихнат, за да успокои
майка си, той по старото си сандъче и
бавно тръгна към портала.

Няколко мига Младена гледаше подир
него. И пак видя мъжа си, който в оная
пролетен ден се огладечаваше от нея и

вече не се върна. И простра ръце напред. . .
Сега беше 19

Безгрижие към тютюневата реколта

Управителният съвет на ТКЗС в с. Дългия, Дряновско с председател Иван Попвасилев, не ръководи добре работите в стопанството. Сега не е създадена добра организация за навременното обирване на зрелите тютюневи листа. Ръководството на бербата е предоставено на бригадирите без работата им да се контролира от някого. В резултат на това бригадата на Мита Попантонова за времето от 8 до 16 септември т. г. е набрала само 80 низи тютюн.

Управителният съвет на стопанството изглежда на вида, че по блоковете на тази бригада тютюният прегаря, че кооператорите не използват хубавите слънчеви дни за сушенето му. Ако бравето върви все така, стопанството в с. Дългия ще загуби 4,000—5,000 низи доброякостен тютюн.

Ръководителите на кооператива трябва да насочат силите на кооператорите към бързото и добросъвестно прибиране на тютюневата реколта.

Златю П. Златев

Защо не се изпълнява планът

Колективът на ДП „Пътно-каменни материали“ — гара Соколово, Дряновско, който произвежда павета, бордюри и пр., не изпълнява плана си. За първото полугодие достигна 89.42 процента, а през месец юли 96.13 на сто. Като причина за изоставането от ръководството на предприятието се сочат неблагоприятното време, липсата на достатъчно работници и други.

Това, разбира се, не е вярно. В плана за първото полугодие беше предвидено да работят 82 работници, а фактически работиха от 86 до 101 човека.

Към истинските причини за изоставането ни насочват 2,119-те отсъствия. Тези отсъствия и неизпълнението на заповедите на ръководителите не говорят за нищо друго, освен за лоша организация.

Съгласно КТД през всяко тримесечие трябва да се излъчват първенци и да се награждават с парични суми. Досега първенци са излъчвани, но награди не са раздавани. Въпреки наличната постройка за стол на местността „Мо чур“, такъв не е организиран. Не се провеждат и курсове за квалификация на работниците, както е предвидено в КТД.

Управителят на предприятието се задоволява само да обикаля някои от обектите, да проверява какво е произведено, без да вниква по-дълбоко в работата.

Слаба е и помощта от страна на партийната организация. Нито управителят търси партийното бюро, нито пък партийното бюро проявява загриженост за неизпълнението на производствения план.

Необходимо е цялостно подобряване на партийната и стопанската работа.

Д. Янакиев
наш окол. дописник

СЪВЕТИ НА СПЕЦИАЛИСТА

ДА ЗАСЕЕМ ФУРАЖНА РЪЖ ЗА ЗЕЛЕНА ХРАНА И СИЛАЖ

Засяването на фуражната ръж за зелена храна и силаж има голямо значение за разрешаването на фуражния проблем. Ето защо в постановлението на ЦК на БКП „За по-нататъшния подем на животновъдството“ се предвижда да се засяват ежегодно по един милион декара с фуражната ръж за зелена храна и силаж.

Фуражната ръж не е високорастна към почвата и влагата, затова може да бъде засявана във всички краища на страната.

Най-подходящи предшественици за фуражната ръж са ранните околни култури, рано прибраните силажни култури, фий, ечемикът и други. Най-подходящото време за засяването на фуражната ръж е м. септември. При късна сеитба се получава рядък посев и ръжта дава груба маса. Фуражната ръж може да се отглежда самостоятелно или в смес със зимния фий, граха, ечемика и др. Когато се засява самостоятелно средно на декара се хвърля по 16—18 кг, при смесено засяване, например с ечемик, се хвърля 12 кг ръж и 8 кг ечемик. При полските почви семенната трябва да се заравят на дълбочина от 4—6 см, а при тежките и влажни почви на 3—4 см.

Фуражната ръж много добре понася торенето. На 1 декара е необходимо от 2—3,000 кг оборски тор, който се заравя в почвата с лятната оран или с предсеитбената оран. От изкуствените торове добре понася амониевата селитра — 10—15 кг на декара, която се внася в почвата на два пъти — първата половина преди сеитбата, а втората напролет непосредствено след стопанването на

снего. Фуражната ръж напролет е най-ранното фуражно растение от зелените конвейри. От нея се получава голяма количествена зелена маса с висока хранителна стойност. Тя превъзхожда по хранителна стойност някои от добрите ливадни тревы, райграса ежовата главица и др. и се добива до люцерната. 100 кг сухо вещество от зелена ръж окосна по време на вренасването се равнява на 75 крмни единици, или то е равно на 75 кг овес; 1 кг зелена ръж съдържа 41 милиграма каротин, който е богат на витамин „А“, много необходим за животните.

Фуражната ръж става готова за изхранване, като зелен фураж още през м. април. С нея се подхранват животните и така по-лесно преминават от обичайно пасищно хранене.

Тя съдържа достатъчно захар, която позволява да се приготвя много ценен фураж за животните. През пролетта е единствената фуражна суровина, заедно с която може да се слага, най-добрата белтъчна храна — люцерната. В 100 кг силаж от фуражната ръж се съдържат 20 кг крмни единици и 0.9 г смилане белтък, а в същото количество силаж от фуражна царевича, съответно — 19.8 кг крмни единици и 0.6 г смилане белтък.

Дълг е на управителните съвети на ТКЗС, ДЗС и частните стопани да вземат мерки да се засеят повече и навреме фуражната ръж за зелено и силаж.

Петко ГЕНЧЕВ

агроном зоотехник — Севлиево

РАБОТА НА САМОТЕК

Държавното индустриално предприятие „Елба“ в гр. Елена е едно от основните предприятия в околността. С всяка измината година то се разширява и обзавежда с нови машини. Изпълнението на производствения план обаче не съответствува на ръст на обзавеждането на предприятието, на грижите, които се полагат за него.

За първото шестмесечие на 1955 година планът не е изпълнен. Това неубедително ръководителите. И през месец юли се изостава под плана по обем с 8.5 на сто и по асортимент с 5 артикула, като не допущат преразход 2.43 на сто. Дадените обещания по произва на 25-те челни предприятия от София и Софийски окръг не се изпълняват.

Като не виждат ежедневно резултатите от своята работа, производствениците губят интерес, производствените темпове се понижават и плановете изостават. Не се дооценява и ролята на съ-

ревнованието, което в предприятието е оставено без ръководство. С тежестта на работната сила не е ликвидирано. Това са главните причини, които именно пътят изпълнението на плана.

Партийната организация изжда някой от тях, но не взема мерки, от които да произлиза, че е грижена за това. До сега тя самодва пъти е разглеждала изпълнението на дадените обещания по произв.

В тази насока и профганизацията не изпълнява ролята на трансмисия. Профсъюзните съвятия напоследък са забравени. Нико се провеждат и бригадни в-

Съвсем очевидно е, че работата се нуждае от подобрене. За това трябва да помислят стопанско, ръководство и партийната организация. Нужно е и ОК на БКП да се намеси.

Стефан Цонев

наш окол. дописник

ДОБЪР ОВЦЕВЪД

Първенец в овцевъдната на ТКЗС в с. Долна Оряховица, Г. Оряховско през тази година е овцевъдът Никола Куренков. Той е изпълнил плана за агнетата 101 на сто, за вълната 112 на сто и за мякотата 117 на сто.

Др. Куренков работи с желание, без да жали труд и сили, поради което е постигнал добри резултати. Зоотехническите ме-

роприятия са азбука в неговата работа. Правилно храни и гледа овцете, редовно ги пои, извежда ги на паша паша и други. До 1 септември овцето му стадо е осеменено изкуствено 100 на сто.

За 1956 година др. Куренков е обещал да надхвърли тагодишните си постижения.

Вл. Петров, дописник

Темпът на съревнованието не отпада В следпразничните дни в някои Габровски предприятия

С НОВИ ДЕЛА

Ръчното производство на полуобли пили се оказва далеч незадоволително нуждите на страната. Ето защо, пред колектива на ДИЗ „Болшевик“ в Габрово от няколко години стоеше проблемата да се намери начин за машинно назоваване.

Тази задача бе предвидена и в тематичния план на завода и в обявения конкурс. Постъпили предложения, които ТИС разгледа в първите дни след 9 Септември.

Прието бе предложението на началника на стругофрезов участък — комуниста Димо Илиев Колев. Той е използвал принципа на ръчното назоваване и създаде такова преимущество на своя проект, че закономерно ще става съгласването на редовете към върха и в същото време шахматността на зъбите ще бъде добре разсеена, което ще направи пилата много по-добра. Производителността на труда ще нарасне 4 пъти.

За спечелване на конкурса Димо Илиев Колев получи конкурсната премия от 3,000 лева.

Колективът на ДИЗ „Болшевик“ се гордее, че навлезе с нови дела в 12-годишнината на деветосептемврийската победа.

Здравко

В МЛАДЕЖКАТА БРИГАДА

Младешките от ф-ка „Капитан дядо Никола“ в Габрово са на своя трудов пост и в дните след Девети септември. С първите си ръце те произвеждат най-разнообразни бакелитови артикули — дръжки за ютии, сапунери, кутии и много други.

Само в дните след празника младежката смяна е икономисала 25 кг бакелитов прах. Др. Тошин Иванов, който работи на две преси, изпълнява редовно нормата си 263 на сто и дава само първокачествена продукция. Над 120 процента изпълняват трудовете си норми и др. Гано Петков и Иван Крачунов, най-добри в професията.

Ако нашата бригада има успех и е първенец това се дължи преди всичко на взаимомощта и колективността на младежите, на грижите към машините и постоянния контрол за изпълнение на графика. — Така обяснява постиженията на младежката смяна бригадирката Елена Врачева.

В. Димитрова, дописник

УСПЕХИ В СЛЕДПРАЗНИЧНИТЕ ДНИ

Хладен септемврийски ветрец появя и напомня за идващата есен. Облечени в топли дрехи работниците от фабрика „9 Септември“ бързо и весело крачат към работните зали. В сърцата им е радостно. Още в първите дни след 9 Септември те изпълниха плана си 106 на сто.

С щастлива усмивка др. Райна Ламбева пуца своята машина и невръсто нарежда хубавата вълна на сушене. Тя изпълнява нормите си 120 на сто. Ентусиазирано работят всички производственици и бригади. Бригадата на др. П. Георгиев изпълни плана си 132 на сто. Ведват я бригадите на др. К. Синов, И. Шарилова, Г. Николов. Производствениците въодушевет от добрите успехи работят с вълнението нарастващ ентусиазъм.

Ив. Елевтерова, дописник

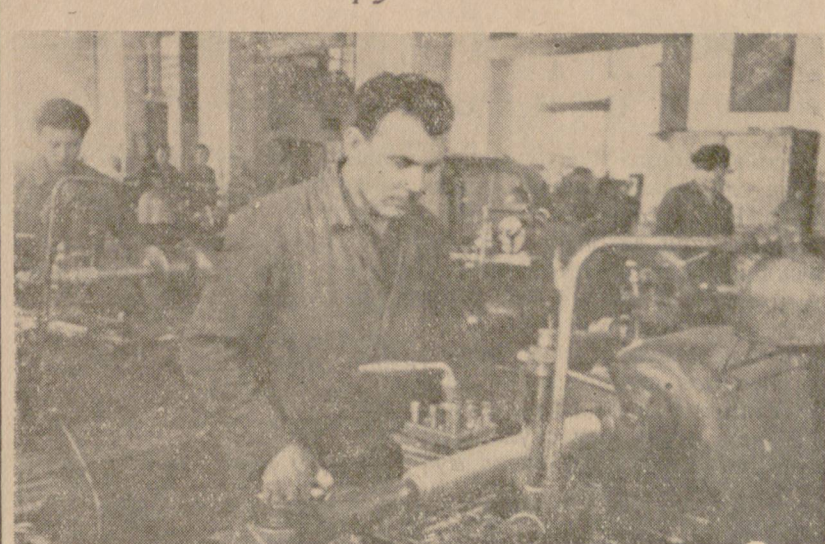
ПРЕИЗПЪЛНЯВАТ ОБЕЩАНИЕТО

На снимката: Работниците на подготвни машини от ф-ка „Народна релника“ — Габрово Елена Я. Недева и Елена Ив. Скорчева, които изпълняват нормите си 185 и 155 на сто много повече от обещаното по плана на 25-те.

Снимка: Вс. Пурел

На трудов пост

На снимката: Димитър Янгов, рационализатор от ДМЗ — Габрово, обработва на струг безконечен винт за дарак. Той изпълнява нормата си над 150 на сто. Носи званието „Най-добър в професията“.

Снимка: Вс. Пурел

Радваща следпразнична петдневка

След веселото прекарване на деветосептемврийските дни работниците от ф-ка „Вълко Червенков“ в Габрово, застана на своя трудов пост, заробиха с нови сили и ентусиазъм. Деветмесечния си план те преизпълниха. Високи са производствените им успехи и след великия празник.

Само за първата петдневка след 9 Септември колективът даде 22,281 метра тъкани над плана, а до 16 септември изпълни плана си 115 на сто. Подобрено е и качеството, планът за което е изпълнен 104 на сто.

През петдневното на челно място от тъкачния цех застана бригадите на Никола Георгиев с изпълнение на плана 112 на сто, Иван Пачев — 111 на сто и др., а от боджийно-апретурния отдел — секционните майстори Иван Денчев, Иван Дечков и Панайот Стефанов. До 16 септември бригадата на Иван Денчев постигна 112 на сто изпълнение на плана, а на Иван Дечков — 106 процента.

Целият колектив се бори за нови, още по-високи производствени успехи.

Д. Щерев, дописник

За задоволяване потребностите на народа

Колективът на металната ТПК „Стомана“ в Габрово, навлизайки в дванадесетата година от освобождението на нашия народ от фашистко иго, разгръща още повече своите сили. Израстват нови челици и рационализатори.

Гордост за предприятието е ударникът и рационализатор Добри Дянков. В първите дни след славната годишнина той изпълнява по две норми всеки ден. Въввредна ценна рационализация за изработка на чашки за машинки за мелене на захар и кафе, при което увеличи производителността на труда почти три пъти.

Челици са и Димитър Георгиев и Димитър Иванов Митев. Те работят на високи обороти

и постигат двойно изпълнение на нормите на своите стругове.

Димитър Дяволос и Цветко Петров обслужват пилотска машина. Благодарение внедрената рационализация на Дяволос двамата достигнаха по над норма и половина изпълнение.

Върху изработването на модел за детски велосипеди работи Пенчо Ст. Колев. Серийното производство на тези велосипеди ще донесе голяма радост за децата на трудеците се.

Трудовият колектив е убеден, че само като се увеличава производителността на труда и снижава себестойността на продукцията, при подобро качество, ще бъдат задоволени потребностите на нашия народ.

Тотю Г. Тотев, дописник

Още по-масово съревнование

В първите дни на дванадесетата година от 9 септември 1944 г. във ф-ка „23 декември“ — Габрово се забелязва голяма активност. През изтеклите 11 години бяха завоювани сериозни производствени постижения. Внедряването опита на челиците в производството стана постоянен метод на работата в предприятието. Опитът на Елена Върбанова, Елена Георгиева, Ангелина Саздова и много още други вече служи като указание в работата на останалите работници. Условията на труда при ринговете също се подобриха. С монтирането на новата смукателна инсталация предачките се улесниха в обслужването на машините, а и чистотата в отдела значително се подобри. От друга страна инсталацията съдействуваша за реализирането на значителна икономия памук, който

преди се замърсяваше и праховаше.

Под ръководството на партийната организация съревнованието взема по-широки размери. Това спомага много за преизпълнението на производствения план. През първата седмица от дванадесетата година планът бе преизпълнен средно с 5 процента.

За доброто изпълнение на плана допринесе много и организацията на ДСНМ. На всички младежи са дадени съюзни поръчения, които те изпълняват. Числото на младежите — първенци постоянно расте. Девочката Русана Т. Цанева — предачка — редовно изпълнява плана си над 130 на сто, Латинка Запрянкова — 116 на сто.

Активност и желание за добра работа проявяват всички работници, майстори и служещи.

Ив. Йорданов, дописник

Темпът не отслабва

След отпразнуването Дея на свободата, работническият колектив при Държавна шпулна фабрика — Габрово, отново застана на трудов пост за нови производствени успехи. В първите работни дни след празника колективът произведе повече от 2,260 кг шпули свръх плана и направи големи икономии.

С нови сили работниците разгарят съревнованието, като много от тях значително преизпълняват трудовете си норми. Начело в производството са: от манипулация шпул-машини —

Пенка Чомакова 166.5 на сто и Симеонка Стоянова 155 на сто; от рил-машините — Пенка Борисова — 111.16 на сто; от ръчната манипулация навиване на конуси — Тотка Илиева, произвела 73 кг шпули над нормата и други.

Преизпълнението на производствения план ще донесе за нашите текстилни предприятия много тонове шпули. Колективът обещава да работи още по-упорито, за да затвърди и разшири постигнатите успехи.

Цв. Кънева, дописник

През тия пролетни дни той трябваше да преживее голям удар. Една утрин казармата осымна с необикновената вест — цяло отделение войници с една фелдфебел — школьник бе забегнало при партизаните. Сега вече подполковникът не можа да скрие страха си. Вече не смееше да заръмжне на пътя между казармата и града. Искане файтонът да бъде винаги готов. Взе си и телохранител — нисък, четвърти подполковник, върно негово куче. Подполковникът, въоръжен с пистолет и шмайсер, го следваше като сянка. Стоеше пред кабината му и чакаше да се покаже, за да тръгне след него. Във файтона седеше до него и въртеше очите си на четири.

Някои войници започнаха да се смеят: — Подполковникът варди и когато подполковникът отива при жена си...

И тая утрин олющен файтон издърпа пред жълтата двуетажна къща. По улицата бързаха редки минувачи, които безразлично поглеждаха към файтона — бяха свикнали с него. Една възрастна жена, която премиташе пред съседната къща, се изправи и топло се загледа във войника на каприата.

— Къде е подполковникът? — попита озадачен подполковникът от вратата.

— Разрешете да доложя, господин подполковник! — извика Григор. — Разболя се!

Една — две минути офицерът стоеше с прехвърлен през прага крак и размисляше. Поглеждаше ту в празния файтон със сивото одеало, ту във войника на каприата, ту в черните коне, които прътяха и биеха колпата в камъните. Той се изви на зад, но сега тъмното в рамката не бе осъществено от зеления пениор — тая утрин жена му не бе слезла да го изпрати. Най-после той тихо изруга, челостите му побелеха от нервно стискане и се тръсна на седалището.

Файтонът излезе от града и се заклати по неравното шосе. Духаше вятър и оголелите клоии на акациите се удържа, потракаха като огромни зъби. Жълти листа се виеха наоколо и налятаха над файтона. Подполковникът припряно махаше с ръка и се чистеше.

Тъкмо файтонът да се отбие от шосето и вземе мекия път за казармата, конете

изведнаж се спряха и дрънкаха назал. — Какво има? — треножко попита подполковникът и се повдигна от седалището. Григор, който нарочно стегна поводител на конете, скочи от каприата.

— Скъсоало се е нещо в амуницията, господин подполковник.

Защо, говедо такова? Войникът не обърна внимание на ругателите. Той бе цял погълнат от мислите си. Беше 9 Септември. Снощи Яким му предаде паролата за въстание. Днес беше решителният ден. Партизанският отряд беше се приближил до града и сега се гатеше в близката гора. Комunistите и ремеслените войници трябваше да погребат на фашистите офицери да влягнат дружината срещу въстанието в града. А на първо място нужно беше да се обезвреди командирът. Тази задача бе възложена на Григор.

Началото трябваше да мине тихо, без стрелба. Досега всичко вървеше добре. Главната пречка — подполковникът — беше премахната. Григор не спря с файтона пред помешението, за да го вземе. Беше отминала вече, когато чу зад себе си виковете му. Но пак не спря, а още по-силно подкара конете.

Краят на убиеца и на всички други убийци наближаваше. Очите на Григор бяха сухи от вътрешния огън, ръцете му нервно потръпяха и несигурно опипаха тук — там амуницията. Как да го обезоръжи и отвлече? Той се изправи и погледна към Кучеве. Подполковникът бе захалпал цигара и се мъчеше да запали. Запалката шракнаше, блесна искра, но от вятра не можеше да запали фийтчето.

— Ела ми пази! — заповяда той на войника.

Григор се приближи до него, ръката му докосна пистолета на офицера.

— От друга страна, от другата! — крясна му командирът.

Григор заобиколи файтона и се долепи до подполковника. Сега, сега!... Миг след това той издърпа пистолета от кръста му и го опря в гърдите.

— Не мърдай!

Запалката, която бе хванала, трептеше с червеного си езиче, пърлите пръстите му, но подполковникът не чувствуваше огънчето и стоеше като втрещен.

— Седни отсреща! — заповяда му войникът, като му посочи тъмното седалище. Без да изпуща оръжието Григор поддръпна поводител и файтонът се затъркало по шосето. Пътят за казармата отскочи като разлит път по изсъхналото стъргиче. Встрани останаха и постройките на казармата, болдаси в защитните зелени и кафяви петна.

— Григоре, къде? — почти проплака Кучев, свил се на седалището като прегрб.

— При баща ми! — без да мисли, отговори войникът.

— Къде е баща ти? Шосето се извиваше под галопиращите коне. На всички страни върхуеше суха земя, летяха дребни камъчета, свирухаха жълти листа. Към стария бряст Григор успоко конете и те тръгнаха тръс. Прав във файтона, с пистолет в една ръка и с поводи в друга, той не изпущаше убиеца и миташе бързи погледи наоколо.

Изведнаж иззад капиновите храсти изскочи приведена въоръжена двойка и се хвърли срещу файтона.

— Ааа! — успя да извика подполковникът, познал в един от партизаните избягалия фелдфебел — школьник, и главата му клямна назал.

Исправиха го пред Народен съд. Нямаше го гордият и наперен офицер. Страхът от наказанието беше смазал и застарял бившия подполковник. Той седеше на подсъдимата скамейка със сключени между колената ръце и въртеше очите като луд. И току повтаряше през съзли: — Милост, милост...

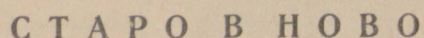
Сред многобройните свидетели беше и Младена. Облечена в тъмни дрехи и забравена, тя поглеждаше към убиеца на своя мъж. Плаче сега, а какъв звяр беше той преди двайсет години? Септемврийската нощ беше пред очите й.

— Последната ми дума?

Кучеве скочи и се замая като настъпена, излъхваща змия. Устата му се изкриви, от нея потече лгта.

— Имайте милост!... Заповед изпълнявах... Милост, милост!

До Младена стоеше дребничък, но жив мъж в униформата на помощник-командир. Григор гледаше с погнуса жалкия убиец.

Та такива, санким, се срещат.
(По дописка на Е. Трифонов)

(По дописка на Е. Трифонов)

който и час през
ия ден да я по-
в магазина, все
а намериш. И
в магазина и как-
отърсиш да няма
иак си гълта ме-
заплата. Ще
жената, що не,
има кой да дава.

риска на К. Иванов)

Кар. П. Бурсуков

УЧ

— Сега е мой ред! Ти ще държиш, а аз ще ръкоплескам!

учрежденията, познавам един от „Топливо,, който ще те вреди. . . Довиждане.
Ив. Анчев

— Метнал си се на баща си! И той закъс-
нява със сеитбата!

цията.

формата на инжекции глюкоза. Тя е от една страна, чрез усилване на имунноотделянето, облекчава сърцето, а от друга страна подхранва и усиля сърдечния мускул. При слаби и нервни сърца, гръдна кава, артериосклероза, редовното потребление на гроздето като храна дава прекрасен лечебен ефект. При ленивост на дебетите (сърца при запек) семките и ципите на гроздето действуват механически и ускоряват по този начин изпразването на червата. При запек е хубаво гроздето да се

Григор Недялков
Здр. Отчев

До края на годината физколективът предвижда да организира пета поред спартакиада.

(По материали на в. „Борба“)

Ръководството на научно-техническото дружество е било задължено да набележи мероприятия за изпълнение на плановете през второто полугодие.

Управлението, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДСНМ му честитим красивия успех и му желаем още по-висок дух в борбата за предсрочно изпълнение на годишния план.

[—]

20)

Докато аз размишлявам по такъв начин, Елизарев разтваря делото и, без да бърза, гласно чете характеристиката на Чанов. Заключителните думи на този документ звучат тържествено:

— Ще проверим и алибито, — заключи председателят. — Значи, решихме? —
Елизарев се хваща да пише определението.

доточено внимание к ъвото в обществения живот, в съдата практика — човек на постоянното оческо безпокойство. . . Старовойтов родил край Байкал, в село Лиственич бил рибар, по-

ака скоро? Вижте какво, Иван Поликарпо-
вич. Струва ми се, че си избързал. Отна-
ло тя сама се е лишила от възможност-
та да осмисли сериозното събитие, което
станало в нейния живот, и, без много да

— И молах, и моля. . . — Нияк си по-ви.

Гл. редактор: Хр. Ст. Консулов